

Dolgelukkig zijn wij

Abstracte kunst is eigenaardig. Je kijkt naar willekeurige vormen en kleuren, soms zelfs een enkel kleurvlak. Het lijkt nergens naar en toch: je kijkt. Met veel abstracte kunst heb ik niets, maar sommige werken kunnen me ontroeren. Victory Boogie Woogie van Mondriaan bijvoorbeeld. Waarom? Geen flauw idee. Door het lezen van 'Dolgelukkig zijn wij' van Annemarie Haverkamp denk ik nu te begrijpen hoe dat werkt.

Haverkamp vertelt in haar boek het verhaal van de eerste levensweken van haar zoon Job. Job kwam, totaal onverwacht, zwaar gehandicapt ter wereld. Ik heb het boek niet anders dan met een voortdurende brok in mijn keel kunnen lezen. En me afgevraagd waarom. Doorgaans leg ik boeken die het moeten hebben van tweedehands emoties algauw terzijde.

Dit boek is juist verre van sentimenteel. Het vertelt in feitelijk proza wat Annemarie hoort, ziet en leest in de periode dat zij en haar vriend Bart, na de schok van de bevalling, weer grip op hun leven, en dat van hun pasgeboren zoon, proberen te krijgen. Het is een kaal verhaal, een zorgvuldig geselecteerde abstractie van de tornado van gebeurtenissen en gevoelens die zij en haar vriend doorstaan moeten hebben.

Ik moest daardoor aan Mondriaan denken. De schoonheid van zijn schilderij zit in de abstractie, in de ruimte die je als kijker krijgt om je eigen betekenis te geven aan het hoopvolle 'victory' uit de titel. En juist doordat Haverkamp abstraheert van haar gevoel, had ik als lezer alleen mijn eigen emotie om haar barre ervaringen mee aan te vullen. En dat werkt veel sterker dan het meeliften op de emotie van een ander.

Toen ik me dat realiseerde, zag ik dat dit boek niet alleen een ontzagwekkend eerlijk persoonlijk relaas is van de schrijfster, maar tegelijk een monument voor datgene wat zij tot het einde van het boek toe onbenoemd laat: de onvoorwaardelijke liefde van een moeder voor haar kind.